

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Focul spiritului sfânt.

„Hristos a inviat din morți, începătura celor adormiți“.

Patruzeci de zile mai petrece dumnezeiescul Mântuitor împreună cu ucenicii săi. Zile de mângăiere au fost acestea pentru cei întristați.

Dar sosește și ziua despărțirii. Rescumpărătorul Isus în vederea învățăceilor săi se înalță la cer întru mărire strălucitoare. I-i părăsește cu cuvinte de bun rămas: *așteptați pe Spiritul mângăitor, pe care eu îl voi trimite vouă!*

Și învățăceii nu mai fac așa cum au făcut pe muntele măzlinilor. Nu desperează ci cu adevărată credință și arzătoare dragoste se roagă pentru ca să le sosească Spiritul sfânt. În aceasta așteptare nu se lăncezesc, cu dânsii, în mijlocul lor este Maica sfântă, care și lângă crucea Fiului său a stat cu suflet tare eroic.

Timpul așteptării este însoțit nu de tăria îngânfătoare ci de zmerenia adâncă și cunoașterea pușinătății lor. Aceasta stare sufletească e plăcută lui Dumnezeu. Ruga înălțată din singurătatea celor zece zile, că tămâia bine mirositoare pătrunde la cer, unde este primită cu dumnezeiască iubire. Ca răspuns se pogoară limbile de foc. Spiritul sfânt — Dumnezeu! cu puterea și iubirea să aprinde cu foc nestâns inimile, și apostolii simțesc în

sufletul lor, că: de acum toate le pot face prin Acela, care i-a întărit pe ei.

Nu peste mult, aceasta se dovedește și prin fapte. Pășesc înainte fără un picur de frică, stau în fața păgânilor, jidovilor, elenilor, ei cari până acum n'au îndrăznit să facă mărturie despre Isus, acuma binevestesc cu tărie și curaj adevărul evangelic. Simțesc, că Spiritul sfânt cu ei este.

Ei, tot ei apostolii, cari-iasăți pe puterile lor au dat la fugă rușinoasă de azi încolo nu mai cunosc piedeci, primejdii, nici suferințe nici chinuri. Iertfesc cu bucurie viață și sânge, când e vorbă să facă marturie despre credința lor în Hristos. Tăria și iubirea Spiritului sfânt o varșă prin sfintele Taine și în sufletele acelora, cari urmează lui Hristos. Acest fapt a produs celea mai strălucitoare întimplări ale istoriei lumii, când prunci, femei, tineri, batrâni și moșneji cu milioanele mor moarte de mucenici pentru Isus.

De unde aceasta putere? *Toate le pot face prin Acela, care pe mine m'a întărit* spune sf. Pavel cel prefăcut cu puterea Spiritului sf. din persecutor în mare apostol și muncenic alui Isus. Spiritul sfânt Dumnezeu a întărit sufletele. Nemernici rămân numai aceia, cari se incred în puterea lor fără Dumnezeu. Dar aceia, cari au prins în inima lor darurile Spiritului

sfânt, aceia strigă cu sf. Pavel: „De este Dumnezeu pentru noi, cine este împotriva noastră?”

Încă ceva. Unde, în ce loc a coborît Spiritul sfânt asupra apostolilor?

În acel loc, unde s'a așezat sfânta Taină a Cuminecăturii. În aceea camera, foarte modestă și scundă, unde dulcele Isus a luat împreună cina cea de pe urmă, cea de *Taină* cu apostolii săi.

Nu socotim a fi numai întâmplător, că acolo, unde pentru întâia dată s'a pogorit *Domnul* în inimile lor, tot acolo s'a pogorit în sufletele ucenicilor și Spiritul tăriei, înțelegător. Este o strânsă legătură între acestea două întâmplări. Hristus prin acesta împrejurare a dat să se înțeleagă, că darurile Spiritului sfânt sunt a se căuta acolo, unde El din nemărginită dragoste s'a dat pe Sine însuși, adică în sfânta Cuminecatură. Pentru-ce? Pentrucă unde este Hristos, acolo se găsește tăria Spiritului însuși Spiritul sfânt.

Aceasta o dovedește Biserica, carea de 2000 ani stă neclătită, neschimbată. În butul tuturor atacurilor, cu curaj neînfrânt propovăduiește cu tărie neinvinsă adevărurile neperitoare învățate de Hristos. Aceasta o dovedesc martirii, milioanele misionarilor, cari cu suflet eroic și tărie supraominească au susținut toate luptele, suferințele și cea mai îngrozitoare moarte pentru Isus.

Pogorirea sf. Spirit.

(Ev. Ioan c. 2. v. 1-12.)

Și dacă sa împlinit ziua Rusalelor erau toți împreună adunați la un loc și s'a făcut fără de vește sunet din cer ca de suflare de vifor ce vine repede și a umplut toată casa unde ședeau.

Și li s'au arătat limbi împărțite ca de foc, și s'au așezat pe unul fiește care din ei. Și s'au umplut toți de Spiritul sfânt, și au început a vorbi în alte limbi, precum le da lor Spiritul a grăi. Și locuiau în Ierusalim lidovi, bărbați cucernici din tot neamul, ce este sub cer. Iară dacă s'a făcut glasul acesta s'a adunat mulțimea și s'a turburat, căci îi auzea unul fieștecarele grăind în limba sa. Și se spăimântau toți și se mirau, zicând unul cătră altul „au nu sunt toți aceștia ce grăesc Galileeni și cum auzim noi fieștecarele limba soastră, în care ne-am născut? Parții și Medii și Elamiții și cei ce locuiesc în Mezopotamia, în Iudea și în Capadocia, în Pont și în Azia, în Frigia și în Panfilia, în Egipt și părțile Libiei, cele de lângă Cirene și nemernicii Romani, lidovii și veneticii. Cretani și Arabi: îi auzim grăind în limbile noastre măririle lui Dumnezeu. Și se spăimântau toți și se mirau zicând unul cătră altul: „Ce vasă fie aceasta?”

Luna Maiu

Luna Preasfintei Fecioare Maria.

Cinci Psalmi în onoarea Maicei Domnului.

(Din psăltirea sfântului Bonaventura).

Povață

În anul 1470. când ciurma a răpit la Roma pe neașteptate din mănăstirea Sfântului Augustin (numită S. Maria del popolo) pe duhovnicul și ajutorul său, cei-l-alți au fost foarte înspăimântați de aceasta întâmplare, pentru-că trecuseră de abia câte-va momente, de când vorbiseră încă cu dânsul în infirmerie. Superiorul convocă pe toți preoții monăstirei și făcu cu învoirea tuturoră votul următor:

Că dacă ciurma se va retrage, unul dintre călugării monăstirei se va ruga în toate zilele acești cinci psalmi, spre lauda Domnului și onoarea Maicei Domnului. Nu numai că în momentul acela ciurma a dispărut, ci și din timpul acela în acea mânăstire nu s'a mai ivit nici un cas de ciurmă.

Vezi Psalm I. în No. 18. — Psalm II. în No. 19.
Psalm III. în No. 20.

Psalm IV.

În tine, o stăpână, am pus toată increderea mea, pentru mulțimea darurilor acordate prin sânful tău nume.

Inocența mea cea d'anteia am perdu'to; îndreptează dar calea mea, căci încrederea mea în tine nu me va lăsa să pier.

În mâinile tale, recomand trupul meu, sufletul meu, toată viața mea și ultima mea zi.

În noi să se adune razele blândeții tale, luminează-ne prin strălucirea milostivirii tale.

Întinde mâinile tale spre ajutorul nostru, ca să simțim puterea ta de mai înainte, și săvârșește și alte minuni în noi.

Intotdeauna consolează-ne prin mijlocirea ta, o sântă Maică a Domnului, căci tu ai născut mântuirea ângerilor și a omenilor.

Inspiră-ne darurile dumnezeiești, alină suferințele noastre prin cerescul tău balsam.

În urechile tale să pătrundă rugăciunea noastră, nu desprețui vocea suspinelor noastre.

În mâna ta, o fecioară sfântă, se află mântuirea și viața noastră; vecinica bucurie și fericita eternitate.

Indurătoare fecioară, te rog, lasă să găsească toți darul lui Dumnezeu, cari te invoacă în nevoile lor.

În primejdii, în casne, în orice chin, să afle efectul dulcelui tău ajutor.

Inimile sdrobite de căință să afle

la tine mângăere prin balsamul iubirei tale materne.

Mărire Tatălui și Fiului și Duhului sfânt, și acum și pururea și în vecii vecilor Amin.

Crucea făcătoare de minuni din Limpias.

Traducere de P. Birlea.
(Urmare)

Declarațiunile copiilor.

Mulți copii au fost părtași de grația, ca să vadă și ei simptome miraculoasă. Între aceștia era și un copil de 11 ani, cu numele Francisco Jáuregnizar, care era în internatul codus de lezuiții numiți „concepția fără maculă” în orașul Gijon. Scrie următoarele:

După amiazi la 2 oare am părăsit Santanderul, și la 4 oare am sosit în Limpias. Noi mergeam pedestru. Văiam să vedem pe Isus pentru care am adus puțină jertfă. Am intrat în biserică, și ne-am rugat. Stăteam în sanctuar, mereu privind la Hristos, dar nimic nam văzut. Apoi am început meditația de trei zile, pentru cinstea „Christo de la Agonia”. Apoi am mers la gară, și la 7 oare am sosit acasă.

În ziua următoare, August 1, din Santander la 9 oare am plecat, doream să mă cuminec în Limpias. La s. cuminecătură la oarele 11 cu fonda congregațională pe grumaz, mam apropiat. La oarele 3 d. a. am mers la biserică, pentru că cei mai mulți atunci vedeau minunea. Câteva minute m'am rugat, apoi m'am grăbit în sanctuar, și acolo am stat. Privesc la Hristos, văd cumcă Hristos se uită la sacristie, dar nu blând, cași când se uita la cer, ci cu mânie, cași cum ar certa pe cineva. Mai de multe ori am văzut. Mam mișcat, mi-am frecat ochii, apoi cu un ochii mam uitat, să nu mise zică că visez. Mătușa mea a observat că sunt neliniștit, a venit la mine. Mă întreabă ce năcaz am? Iam spus sincer. Sa uitat și ea prin binoclu.

Eu iam atras atenția, când se uită Hristos spre cer, când spre sacristie. Eu însă nimic n'a văzut. Apoi eu am observat că Hristos i-și deschide gura, *trupul i-se zgârcește, ca și cum ar vrea a răsufla*. Apoi iară mișcarea ochilor sa observat, nici de electrică, nici de lumină, nam avut lipsă ca să văd. După aceste meditații sa terminat, am plecat la gară. In ziua următoare iară am venit, dar nimic nam observat.

În a 3-a Vinere a Lunei August dimineața, ne-am cuminecat, și eram de față sub toată liturgia. După prânz am mers la biserică, să-l vedem pe Hristos. Atunci văd, că ochii se mișcă către sacristie, ca în Vinerea primă. Până la 3 oare d. a. a ținut vedenia. Câte odată se uita la cer... După oarele 4 am cercetat din nou biserică am luat rămas bun dela Hristos. Iarăși văd, ochii cum se ținesc când spre cer, când spre sacristie. O oară am examinat, am făcut-o bucuros. Era așa ca magnetul, atrăgător. Apoi am plecat spre gară, să mergem acasă. Mulți î-mi spuneau, cumcă mă înșel, și că pentru aceea văd mișcările, căci iubesc pe Hristos.

Dar aceasta nu stă. Căci atunci în ziua primă ar fi trebuit să văd, căci așa am dorit, după aceasta.

Necredincioșii spun, cumcă nu e altceva decât jocul razelor luminii. Dacă ar fi așa, *atunci toți ar trebui să vadă minunea*. Însă mulți nu-o văd.

În Gijo, luna Septemvrie 1919.

Francisco Ianregnizar elev.

Din catechism.

29. Este ceva ce să nu poată face Dumnezeu?

Ba nu este, pentru că Dumnezeu poate face toate câte voiește, fără de a avea trebuință de ceva și de cineva.

Tot lucru mare și greu
Poate-l facem Dumnezeu.

Totuși sunt dintre învățați, cari privind aceasta însușire dumnezeiască din punct de vedere negativ, zic că aceasta este o perfecțiune, prin care voința dumnezeiască printr'un singur act al voinței este în stare să facă și să producă tot ce nu este în sine imposibil, alții considerând perfecțiunea ca o putere prin care Dumnezeu poate să facă tot ce nu este în contrast cu însușirile lui.

Sf. Augustin spune: „Dumnezeu este atotputernic, și pentru ca este atotputernic, nu poate să moară, nu se poate înșela, nu poate minți, nu-și poate contrazice, toate aceste nu le poate face Dumnezeu — și este atotputernic, însă chiar pentru aceea e atotputernic, pentru că aceste nu le poate face”. Așa Sf. Augustin. (De Symb. ad Catech. I. tract. 2. c.)

În acest înțeles spune Sf. Thoma, că a păcătui, a muri s. c. l. nu este un act al perfecțiunii, ci o lipsă din perfecțiune.

Mai departe a muri, a se înșela, a înșela pre alții, sunt lucruri cari sunt în contrast cu însușirile dumnezeiești. Dreptatea nu poate să voiească ceea ce este nedrept. Înțelepciunea nu poate se voiească nebunia, cu un cuvânt Dumnezeu nu poate să facă lucruri cari își contrazic, însă pre cum este evident, aci nu se poate vorbi de o lipsă oare care a puterii dumnezeiești, fără în lipsa de posibilitatea acestor lucruri, pentru aceea zice Sf. Thoma e mai potrivit să spunem, că lucrurile aceste nu sunt cu putință, decât să zicem că Dumnezeu nu le poate face.

Calendar săptămânal.

23—29 Mai 1926.

- 23. Dumineca Rusaliilor (Ev. d. Ioan 7, 37.)
- 24. Lunea Rusaliilor (Ev. d. Mateiu 18, 10.)
- 25. Marți. A treia afl. a cap. Sf. Ioan in a. 823.
- 26. Miercuri. Ap. Carp.
- 27. Joi M. Eladie.
- 28. Vineri. M. M. Eutiche.
- 29. Sâmbăta. M. Teodosia, 308. d. Hr.